

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Tatjany Bernátkové a přísedících Miluše Tarabové a Miluše Fabiánové v hlavním líčení konaném dne 28. července 2006 **t a k t o :**

Obžalovaný Zdeněk U [REDACTED],

nar. [REDACTED] v Příbrami, okres týž, bytem [REDACTED]

j e v i n e n ,

že

v Liberci 19, ulici Ještědská dne 19.10.2001 odpoledne, chytil za rameno a na drátěný plot strčil Heinze E [REDACTED], nar. [REDACTED], pak s napřaženou rukou sevřenou v pěst žádal všechny věci, které měl u sebe, hrozil i smrtí, pokud nepřestane volat o pomoc, nakonec mu vytrhl pouzdro s videokamerou zn. Sony a příslušenstvím, navíc tašku s fotoaparátem, peněženkou, v ní částkou 500,-Kč, po přetahování však z místa utekl jen s pouzdrém, videokamerou, jejím příslušenstvím a penězi, poškozenému tak vznikla škoda 19.700,-Kč,

t e d y – proti jinému užil násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci.

T í m s p á c h a l

trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 trestního zákona.

Za to

se odsuzujepodle § 234 odst.1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání **š e s t i** / 6ti / let.Podle § 39a odst.2 písm.c/ trestního zákona se pro výkon trestu zařazuje do věznice **s o s t r a h o u .**

Podle § 228 odst.1 trestního řádu je povinen uhradit poškozenému Heinzu E [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], škodu ve výši 19.700,-Kč a podle § 229 odst.2 trestního řádu se poškozený se zbytkem nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Obžalovaný Zdeněk U [REDACTED] společně s Vladimírem P [REDACTED] dne 19.10.2001 kolem poledne se zdržoval na autobusovém nádraží v Liberci, kde se seznámili s poškozeným E [REDACTED]. Spolu s ním se i vyfotografovali fotoaparátem poškozeného. Poškozený poté odjel do Ještědské ulice, kde byl ubytován v penzionu. Obžalovaný jej následoval, v blízkosti penzionu poškozeného chytil za rameno, strčil na plot, vyhrožoval mu způsobem, popsaným ve výroku tohoto rozsudku a požadoval po něm vydání věcí, které měl poškozený u sebe. Nakonec mu vytrhl pouzdro s videokamerou, jejím příslušenstvím a odcizil poškozenému i částku 500,-Kč.

Obžalovaný popřel, že se skutku dopustil.

Je usvědčován výpovědí poškozeného, nepřímo i ostatními provedenými důkazy.

Poškozený E [REDACTED] až po návratu do SRN na tamní policii oznámil spáchání skutku, rovněž předložil fotografie, na nichž je zachycen obžalovaný a obžalovaný a svědek P [REDACTED]. Poškozený, který je občanem Spolkové republiky Německo se prostřednictvím svého opatrovníka omluvil s tím, že ke zdejšímu soudu se dostavit nemůže a k věci byl vyslechnut tamním soudem.

Na základě pokynu Ústavního soudu České republiky byl poškozený v řízení před soudem vyslechnut a to dne 4.7.2005 Okresním soudem v Eisenachu, obhájce obžalovaného měl možnost tohoto výslechu se zúčastnit, tuto možnost nevyužil. Za podmínek § 211 odst.2 písm.a/ trestního řádu soud jeho výpověď ze dne 4.7.2005 přečetl. Svědek uvedl, že při návštěvě České republiky na podzim roku 2001 byl v Liberci, kde se narodil, kolem 13:00 hodin byl na autobusovém nádraží, kde byl i obžalovaný a ještě jeden muž, s obžalovaným hovořil, zdržel se tam asi deset minut, obžalovaný se choval příjemně, on jej vyfotografoval. poté se vracel do místa, kde byl ubytován, obžalovaný jej sledoval, po vystoupení z autobusu je uchopil, požadoval po něm peníze, když poškozený volal o pomoc, vyhrožoval mu smrtí. Vyrval mu videokameru, z kapsy kalhot mu vyrval peněženku, vyndal z ní peníze a peněženku zahodil. On přitom utrpěl drobné zranění na ukazovánu pravé ruky, měl strach.

Svědka Jiří B [REDACTED], u kterého byl v penzionu poškozený ubytován, při výslechu před soudem dne 8.10.2002 uvedl, že o skutku se dozvěděl od své manželky, neboť on sám

v té době nebyl doma. Do penzionu se dostavil kolem 14:00 hodin, poškozený byl rozrušený, říkal, že byl přepaden mužem, se kterým se předtím seznámil ve městě. Sdělil svědkovi, že toho muže i fotografoval a žádal po něm, aby zavolal policii. Když mu svědek sdělil, že je to zbytečné, poškozený řekl, že nechá vyvolat film a žádat po německé policii, aby věc zařídila. Poškozený se sice nechová zcela obvyklým způsobem, což však neznamená, že by byl zlý nebo si něco vymýšlel.

Při hlavním líčení dne 12.5.2006 uvedl, že byl přivolán matkou, poškozený mu říkal, že byl ve městě s dvěma muži, kteří mu vzali kameru, nevzpomněl si, zda volal policii a víc si k události nepamatuje. Poškozený, který v pozdější době jeho penzion opět navštívil, mu ukazoval fotografie, na nichž byli dva muži u stánku.

Nepřesnosti ve výpovědi svědka B [REDAKCE] ve výpovědi dne 12.5.2006 oproti výpovědi ze dne 18.10.2006 soud vysvětluje časovým odstupem jak od skutku samotného, tak od dat konání výslechů v řízení před soudem a tyto nepřesnosti, nikoli podstatné, jsou přirozeným výsledkem procesu zapomínání.

Svědka Vladimír P [REDAKCE] při výslechu dne 28.7.2006 odmítal vypovídat, uváděl, že na skutek si nepamatuje, pamatuje si toliko to, kdy se narodil a nic více, nepamatuje se, kolikrát v této věci byl vyslechnut, byl mimo jiné odsouzen pro trestný čin křivé výpovědi, kterou učinil právě v tomto řízení, mohl by se zase poplést a dostat další trest a tak si nic nepamatuje. Již dopisem ze dne 17.4.2006 žádal, aby k soudu nebyl předvoláván, neboť stejně odmítá vypovídat, trvá na své poslední výpovědi a s obžalovaným již nikdy nechce mít nic společného. Při hlavním líčení dne 21.10.2002 uvedl, že v den skutku byl s obžalovaným na autobusovém nádraží a to asi do 14:00 hodin. Na místo přišel i poškozený, s kterým se obžalovaný nějakým způsobem bavil, ale o čem neví, neboť německy nerozumí. Poškozený odešel asi čtvrt hodiny před jejich odchodem, poté on odešel na tramvaj, nastupoval na stanici Na Rybníčku zadním vchodem, obžalovaný na téže stanici předním vchodem, on vystupoval na další stanici, obžalovaný pokračoval dále do středu města. Změnu ve své výpovědi oproti přípravnému řízení, kdy uváděl, že mu obžalovaný sdělil již na autobusovém nádraží, že poškozeného okrade, protože bude mít u sebe marky a vezme mu i fotoaparát a uteče, zdůvodnil tak, že mu policie vyhrožovala, říkali mu, že ho zavrou a on tedy říkal něco jen proto, aby ho pustili.

Svědka Jaroslav N [REDAKCE] kterého obžalovaný U [REDAKCE] přivedl k hlavnímu líčení dne 12.5.2006 uvedl, že někdy v letním období, kolem 10:00 hodin, si na autobusovém nádraží sedl k obžalovanému, kterého zná z restauračních zařízení, zdržel se tam asi hodinu, v té době tam byl i poškozený, který tam různě pobíhal, ukazoval jim nějaké svaté obrázky, přisedával si i k jiným lidem, jeho nefotografoval a v jeho přítomnosti nefotografoval ani obžalovaného. Poškozený odešel asi deset minut před ním, přičemž on odcházel s obžalovaným na tramvajovou zastávku Na rybníčku, spolu nastoupili do tramvaje a společně vystoupili na zastávce Šaldovo náměstí. Od té doby obžalovaného neviděl, až letošního roku na jaře, kdy mu obžalovaný sdělil, že je Němec „obžaloval“, ptal se jej, zda si to pamatuje a svědek mu slíbil, že mu to dosvědčí.

Hodnota odcizených věcí byla zjištěna z odborného vyjádření znalkyně z oboru ekonomika.

Při zjišťování skutkového stavu soud vyšel zejména z výpovědi poškozeného. Ten, i přes značný časový odstup, popsal, jak ke skutku došlo, jakým způsobem si obžalovaný vůči němu počínal. Soud o pravdivosti jeho tvrzení nemá žádný důvod pochybovat. Poškozený obžalovaného neznal, neměl a nemá k němu žádný osobní vztah. Byť obžalovaný

zpochybňoval duševní stav poškozeného, nic nesvědčí pro to, že by poškozený trpěl nějakou duševní poruchou či chorobou. Doklad, který soudu zaslal, svědčí o tom, že je osobou tělesně, nikoli duševně postiženou. O tom, že ke skutku došlo právě tak, jak uvádí poškozený, svědčí i další důkazy – výpověď svědka B [REDAKCE], který s poškozeným hovořil bezprostředně po skutku a který mu skutek popsal, včetně toho, že pachatele vyfotil a věc bude řešit přes policii SRN. Stejně tak původní výpověď svědka P [REDAKCE] o tom, že se obžalovaný na přepadení poškozeného připravoval. Jako nevěrohodnou hodnotí soud tu část výpovědi svědka P [REDAKCE] při jednání dne 21.10.2002, kdy uvedl, že v podstatě si tuto část „vymyslel“ po výhrůžkách policie. Jako nepravdivou hodnotí soud výpověď svědka N [REDAKCE]; nejen že svědek uvádí, že ke skutku mělo dojít v letních měsících a druhou polovinu měsíce října za letní měsíce považovat nelze, nejen že uvádí, že na autobusovém nádraží v Liberci byl v přítomnosti poškozeného a obžalovaného kolem desáté hodiny, přičemž k setkání obžalovaného a poškozeného došlo nejméně dvě hodiny poté, ale za lživou má soud výpověď tohoto svědka zejména proto, že obžalovaný, ani v přípravném řízení, ani po dobu původního řízení, které u soudu probíhalo v době od 15.8.2002 do 17.1.2003 nikdy nezmínil, že na autobusovém nádraží byla další osoba, jemu známá, v jeho přítomnosti, dokonce s ním jdoucí na tramvaj a tramvají jedoucí až na Šaldovo náměstí. Není rozhodné, že obžalovaný neznal totožnost této osoby, pokud by skutečně existovala, nic mu nebránilo ji označit jako svědka, tím spíše, že na svou obhajobu navrhoval výslech např. číšníka v restauraci, kterou měl navštívit po vystoupení z tramvaje na Šaldově náměstí. O existenci takové osoby nehovoří ani svědek P [REDAKCE] ve své výpovědi z 21.10.2002. Pokud se tedy týká svědka N [REDAKCE], dospěl soud k závěru, že podle údajů, které mu obžalovaný poskytl, svědek u soudu ve prospěch obžalovaného lživě vypovídal zejména v tom směru, že poškozený z autobusového nádraží odešel dříve než obžalovaný, neboť zejména tomto tvrzení obžalovaný založil svou obhajobu o tom, že nemohl poškozeného přepadnout.

Obžalovaný tak svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu loupeže podle § 234 odst.1 trestního zákona.

Pokud byl obžalovaný stíhán jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst.1 trestního zákona s ohledem na svoji předchozí speciální násilnou recidivu, má soud za to, že v daném případě není naplněna materiální stránka § 41 odst.1 trestního zákona. Obžalovaný byl rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 4.6.1997 č.j. 2 T 195/97-113 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11.7.1997 č.j. 31 To 399/97-135 odsouzen pro pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst.1, § 222 odst.1 trestního zákona a pro trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst.1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let, který vykonal dne 3.2.2001. Právě s ohledem na skutečnost, že zvlášť závažný úmyslný trestný čin, tedy trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst.1 trestního zákona zůstal ve stadiu pokusu, materiální stránka zvlášť nebezpečné recidivy, t.j. závažnost činu, není v daném případě dána.

Obžalovaný byl v minulosti mnohokrát soudně trestán pro nejrůznější, také násilnou trestnou činnost. Před spácháním nyní stíhaného skutku byl naposled odsouzen Okresním soudem v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 23.3.1998 sp.zn. 1 T 62/1995 pro trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst.1, odst.2 trestního zákona, krádeže podle § 247 odst.1 písm.a, písm.b/ trestního zákona a útoku na veřejného činitele podle § 156 odst.1 písm.a/ trestního zákona, trest mu uložen nebyl, s ohledem na výše citované odsouzení ve věci 2 T 195/97 Okresního soudu v Liberci.

Při rozhodování o druhu a výměře trestu soud přihlédl zejména k předchozí speciální recidivě obžalovaného, na druhé straně k tomu, že násilí, které proti poškozenému vyvinul, nebylo nijak výrazně intenzivní. Soud má pak za to, že účelu trestu, zejména účinné ochrany společnosti nelze dosáhnout jiným než přímým výkonem trestu odnětí svobody, když za přiměřený má tento trest ve výměře šesti let. Ze zákona byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou.

Poškozený se k trestnímu řízení včas a řádně připojil, byla mu přiznána škoda tak, jak byla v průběhu trestního řízení zjištěna a se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody byl poškozený odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do **osmi** dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Liberci písemně, 4x . V téže lhůtě nebo ve lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obviněného. obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pak pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

V Liberci dne 28. července 2006

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Michálková

Mgr. Taťjana Bernátková, v.r.
předsedkyně senátu

